

УДК 342.9

Л. Є. КИСІЛЬ,
кандидат юридичних наук

ДЕЯКІ ПИТАННЯ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА ВЧИНЕННЯ ПРАВОПОРУШЕНЬ, ПОВ'ЯЗАНИХ З КОРУПЦІЄЮ

Аналізуються склади правопорушень, пов'язаних з корупцією, передбачені розділом 13-А Кодексу України про адміністративні правопорушення, вчинення яких спричиняє притягнення до адміністративної відповідальності. Звертається увага на те, що більшість вимог Закону України «Про запобігання корупції», з огляду на предмет дослідження, не можуть бути реалізовані у зв'язку з тим, що Національне агентство з питань запобігання корупції перебуває лише в стадії створення і не може виконувати покладених на нього функцій. Доводиться існування практичних проблем при з'ясуванні нормативної регламентації посад, зайняття яких певною особою дозволяє визнати її суб'єктом адміністративних правопорушень, пов'язаних з корупцією, та відсутності ефективної системи моніторингу достовірності даних, що містяться у деклараціях про майно, доходи, видатки і зобов'язання фінансового характеру означених осіб. Акцентовується увага на ефективності існуючої адміністративної відповідальності, необхідності запозичення позитивного досвіду тих зарубіжних країн, яким вдалось подолати корупцію.

Ключові слова: адміністративні правопорушення, пов'язані з корупцією; адміністративна відповідальність; ефективність адміністративної відповідальності.

Кисель Л. Е. Некоторые вопросы административной ответственности за совершение правонарушений, связанных с коррупцией

Анализируются составы правонарушений, связанных с коррупцией, предусмотренные разделом 13-А Кодекса Украины об административной ответственности, совершение которых порождает привлечение к административной ответственности. Обращается внимание на то, что большинство требований Закона Украины «О предотвращении коррупции», учитывая предмет исследования, не могут быть реализованы, поскольку Национальное агентство по вопросам предотвращения коррупции пребывает на стадии создания и не может выполнять возложенных на него функций. Доказывается существование практических проблем при определении нормативной регламентации должностей, занятие которых определенным лицом позволяет признавать его субъектом административных правонарушений, связанных с коррупцией, и отсутствия эффективной системы мониторинга достоверности данных, содержащихся в декларациях об имуществе, доходах, расходах и обязательствах финансового характера указанных лиц. Акцентируется внимание на эффективности существующей административной ответственности, необходимости заимствования позитивного опыта тех зарубежных стран, которым удалось преодолеть коррупцию.

Ключевые слова: административные правонарушения, связанные с коррупцией; административная ответственность; эффективность административной ответственности.

Kysil L. E. Some issues of administrative responsibility for offenses, related to corruption.

Administrative responsibility for administrative offenses, related to corruption, is defined in Articles 172-4-172-9 of the Code of Ukraine on Administrative Offenses, and is one of the

elements of the mechanism against corruption in Ukraine. The sets of all elements of offenses related to corruption are analyzed, special attention is drawn to impossibility of realization of majority of demands of Law of Ukraine "On Prevention of Corruption" due to the fact that National Agency for Prevention of Corruption is only on the stage of development and can't execute its functions yet. The existence of practical problems in clarifying the normative regulation of offices, obtaining of which by particular person allows to recognize them as subject of administrative offenses, related to corruption, and absence of effective monitoring system of data reliability, contained in the declarations of property, income, expenses and financial liabilities of aforementioned persons are proved.

Key words: *administrative offenses related to corruption; administrative responsibility; effectiveness of administrative responsibility.*

Питання ефективності запобігання і протидії корупції є однією із найважливіших проблем, які намагається вирішити сьогодні українська держава. Корупція поглиблює суспільні кризові явища, підриває імідж України у світі, негативно впливає на мікро- і макроекономічні процеси, перешкоджає налагодженню конструктивного діалогу між владою і громадськістю, руйнує засади розбудови правової держави і громадянського суспільства. Одним із елементів механізму протидії корупції, що має важливе теоретичне та практичне значення, виступає адміністративна відповідальність за правопорушення, пов'язані з корупцією, визначена розділом 13-А Кодексу України про адміністративні правопорушення (надалі – КУпАП)¹

Зокрема, ст. 172-4 КУпАП передбачено адміністративну відповідальність у разі порушення особами, визначеними у п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про запобігання корупції» (надалі – Закону)², встановлених законом обмежень щодо зайняття іншою оплачуваною діяльністю (крім викладацької, наукової та творчої діяльності, медичної і суддівської практики, інструкторської практики зі спорту) або підприємницькою діяльністю; обмежень щодо входження до складу правління, інших виконавчих чи контрольних органів, наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку (крім випадків, коли особа здійснює функції з управління акціями (частками, паями), що належать державі чи територіальній громаді, та представляє інтереси держави або територіальної громади в раді (спостережній раді), ревізійній комісії господарської організації).

Відповідно до ст. 36 Закону посадові особи державних і комунальних підприємств, зазначені у п. 1, пп. «а» п. 2 ч. 1 ст. 3 цього Закону, зобов'язані протягом 30 днів після призначення (обрання) на посаду передати в управління іншій особі належні їм підприємства та корпоративні права шляхом: 1) укладання договору управління майном із суб'єктом підприємницької діяльності (крім договору управління цінними паперами та іншими фінансовими інструментами); 2) укладання договору про управління цінними паперами, іншими фінансовими інструментами і грошовими коштами, призначеними для інвестування в цінні папери й інші фінансові інструменти, з торговцем цінними паперами, який має ліцензію Національного агентства з цінних паперів та фондового ринку на провадження діяльності з управління цінними паперами;

3) укладання договору про створення венчурного пайового інвестиційного фонду для управління переданими корпоративними правами із компанією з управління активами, яка має ліцензію Національного агентства з цінних паперів та фондового ринку на провадження діяльності з управління активами.

Особи, зазначені у п. 1, п.п «а» п. 2 ч. 1 ст. 3 Закону, призначені (обрані) на посаду, в односторонній термін після передачі в управління належних їм підприємств та корпоративних прав зобов'язані письмово повідомити про це Національне агентство з питань запобігання корупції (надалі – Національне агентство) із наданням нотаріально засвідченої копії укладеного договору. Однак проблема полягає в тому, що станом на сьогодні не напрацьований механізм, який би визначав порядок виконання зазначеної вимоги.

Немає відповіді і на запитання щодо обов'язковості такого елемента правопорушення, передбаченого ст. 172-4 КУпАП, як одержання вигоди; і чи впливає на кваліфікацію вищезгаданого діяння форма вини та ліквідація, банкрутство підприємства? Чи може вважатись підприємницькою діяльністю факт реєстрації особи як суб'єкта підприємницької діяльності? На нашу думку, при цьому слід враховувати той факт, що особа, яка набуває статусу суб'єкта відповідальності за вчинення адміністративних правопорушень, пов'язаних з корупцією, попереджається про обмеження, що встановлюються у законодавстві в сфері запобігання корупції. І тому обґрунтовано видається позиція І. Н. Грабця, що така особа може бути притягнена до адміністративної відповідальності за означені правопорушення незалежно від форми вини³.

Виникають певні труднощі і при з'ясуванні нормативної регламентації посад, зайняття яких певною особою дають право визнавати її суб'єктом адміністративних правопорушень, пов'язаних з корупцією. Адже при кваліфікації необхідно з'ясувати положення тих нормативно-правових актів, у яких визначено її правовий статус, а також той факт, що саме цю посаду обіймає особа.

Наявна і проблема щодо звільнення осіб, притягнутих до відповідальності за правопорушення, пов'язані з корупцією, які обіймають виборні посади, адже ні Законом України «Про запобігання корупції», ні Законом України «Про місцеве самоврядування»⁴, ні іншими нормативно-правовими актами, наприклад, не передбачено механізму обов'язкового припинення діяльності сільської голови чи депутата місцевої ради після набуття законної сили рішення суду про притягнення їх до адміністративної відповідальності за вчинення правопорушення, пов'язаного з корупцією.

Згідно зі ст. 172-5 КУпАП особам, зазначеним у п. п. 1, 2 ч. 1 ст. 3 Закону України «Про запобігання корупції», забороняється безпосередньо або через інших осіб вимагати, просити, одержувати подарунки для себе чи близьких їм осіб від юридичних або фізичних осіб у зв'язку зі здійсненням ними діяльності, пов'язаної із виконанням функцій держави або місцевого самоврядування; а також якщо особа, яка дарує, перебуває в підпорядкуванні. Ці особи можуть приймати подарунки, які відповідають загально визначеним уявленням про гостинність, крім випадків, передбачених ч. 1 ст. 23 Закону, якщо вартість таких подарунків не перевищує одну мінімальну заробітну плату, встановлену на

день прийняття подарунка, одноразово, а сукупна вартість таких подарунків, отриманих із одного джерела протягом року, не перевищує двох прожиткових мінімумів, встановлених для працездатної особи на 1 січня поточного року. Передбачене обмеження щодо вартості подарунків не поширюється на подарунки, які даруються близькими особами, одержуються як загальнодоступні знижки на товари, послуги, загальнодоступні виграші, призи, премії, бонуси. У певних випадках подарунки, якщо вони є державною або комунальною власністю, передаються органу, підприємству, установі чи організації у порядку, визначеному Кабінетом Міністрів України.

Рішення, прийняте особою, зазначеною у п. 1, 2 ч. 1 ст. 3 цього Закону, на користь особи, від якої вона чи її близькі особи отримали подарунок, вважаються такими, що прийняті в умовах конфлікту інтересів, і на ці рішення поширюються положення ст. 67 Закону України «Про запобігання корупції». Проблема кваліфікації діянь за вказаними ознаками пов'язана зі складністю визначення вартості таких подарунків, оскільки незрозуміло, чи буде братися за основу їх ринкова вартість, чи ціна, сплачена за них дарувальником, якими документами це має бути підтверджено.

У разі надходження пропозиції щодо неправомірної вигоди чи подарунка, виявлення у своєму службовому приміщенні майна, що може бути неправомірною вигодою або подарунком, особи зобов'язані невідкладно вжити заходи, передбачені ст. 24 Закону України «Про запобігання корупції». Про виявлення майна, що може бути неправомірною вигодою або подарунком, складається акт, який підписується особою, яка виявила неправомірну вигоду або подарунок, її безпосереднім керівником чи керівником відповідного органу, підприємства, установи, організації. Предмети неправомірної вигоди, а також одержані чи виявлені подарунки зберігаються в органі до їх передачі спеціально уповноваженим суб'єктам у сфері протидії корупції. У разі виникнення в особи сумнівів щодо можливості одержання нею подарунка, вона має право письмово звернутися для одержання консультації з цього питання до територіального органу Національного агентства, який надає відповідне роз'яснення.

Згідно зі ст. 172-6 КУпАП передбачено відповідальність за порушення вимог фінансового контролю уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування особами, які несвоєчасно подали декларацію або не повідомили чи несвоєчасно повідомили про відкриття валютного рахунка в установі банку-нерезидента або про суттєві зміни у майновому стані. Загальні положення здійснення фінансового контролю викладено у розділі VII Закону України «Про запобігання корупції».

Відповідно до ст. 45 Закону України «Про запобігання корупції» особи, зазначені у п. 1, пп. «а» п. 2 ч. 1 ст. 3 цього Закону, зобов'язані щорічно до 1 квітня подавати шляхом заповнення на офіційному веб-сайті Національного агентства декларацію за минулий рік за формою, визначеною Національним агентством. Особи, зазначені у п. 1, пп. «а» п. 2 ч. 1 ст. 3 цього Закону, які припиняють діяльність, пов'язану з виконанням функцій держави або місцевого самоврядування, подають декларацію за період, не охоплений раніше подани-

ми деклараціями. Особи, які припинили діяльність, пов'язану із виконанням функцій держави або місцевого самоврядування, зобов'язані після припинення діяльності подавати в установленому порядку декларацію за минулий рік. Особа, яка претендує на зайняття посади, вказаної у ч. 1 ст. 3 цього Закону, до призначення або обрання на відповідну посаду подає в установленому цим Законом порядку декларацію особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за минулий рік. У випадку виявлення суб'єктом декларування помилок у поданій ним декларації, Національне агентство за його письмовим зверненням надає можливість їх виправити протягом десяти календарних днів. Притягнення суб'єкта декларування до відповідальності за неподання, несвочасне подання декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, або за подання у ній завідомо недостовірних відомостей не звільняє суб'єкта декларування від обов'язку подати відповідну декларацію з достовірними відомостями. При цьому слід враховувати, що на сьогодні КК України доповнено ст. 366-1, якою передбачено кримінальну відповідальність за подання завідомо недостовірних відомостей у декларації або умисне неподання зазначеної декларації суб'єктом декларування.

Згідно зі ст. 50 Закону України «Про запобігання корупції» повна перевірка декларації здійснюється протягом 90 днів з дня її подання і полягає у з'ясуванні достовірності задекларованих відомостей, точності оцінки задекларованих активів, перевірки на наявність конфлікту інтересів та ознак незаконного збагачення. Обов'язковий повній перевірці підлягають декларації службових осіб, які займають відповідальне й особливо відповідальне становище, суб'єктів декларування, що обіймають посади, пов'язані з високим рівнем корупційних ризиків, перелік яких затверджується Національним агентством, а також подані іншими суб'єктами декларування, у разі виявлення у них невідповідності за результатами логічного й арифметичного контролю. Національне агентство проводить повну перевірку декларації, а також самостійно здійснює перевірку в повному обсязі інформації, що підлягає відображенню в декларації, стосовно членів сім'ї суб'єкта декларування у випадках, передбачених ч. 6 ст. 46 цього Закону.

До того ж Національне агентство вправі вибірково здійснювати моніторинг способу життя суб'єктів декларування з метою встановлення відповідності їх рівня життя наявним у них та членів їх сім'ї майну і одержаним ними доходам згідно з декларацією особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, що подається відповідно до Закону. Такий моніторинг проводиться із додержанням законодавства про захист персональних даних на підставі інформації, отриманої від фізичних та юридичних осіб, а також із засобів масової інформації та інших відкритих джерел інформації, яка містить відомості про невідповідність рівня життя суб'єктів декларування задекларованим ними майну і доходам. Порядок здійснення моніторингу способу життя суб'єктів декларування визначається Національним агентством, але не повинен передбачати надмірного втручання у право на недоторканність особистого і сімейного життя особи.

Встановлення невідповідності рівня життя суб'єкта декларування задекларованим ним майну і доходам є підставою для здійснення повної перевірки його декларації. При цьому суб'єкту декларування надається можливість протягом десяти робочих днів надати письмове пояснення за таким фактом. У разі виявлення за результатами моніторингу способу життя ознак корупційного правопорушення або правопорушення, пов'язаного з корупцією, Національне агентство інформує про них спеціально уповноважені суб'єкти у сфері протидії корупції. У випадку відкриття суб'єктом декларування або членом його сім'ї валютного рахунка в установі банку-нерезидента відповідний суб'єкт декларування зобов'язаний у десятиденний строк письмово повідомити про це Національне агентство в установленому ним порядку із зазначенням номера рахунка і місця розташування банку-нерезидента. Для настання адміністративної відповідальності достатньо власне факту порушення вимог щодо подання зазначених відомостей. Поряд з тим слід визнати, що в Україні поки що не створено ефективної системи моніторингу достовірності даних, що містяться у деклараціях про майно, доходи, видатки і зобов'язання фінансового характеру державних службовців, функціонує децентралізована система збирання, зберігання, оприлюднення та перевірки таких декларацій. Вбачається, що функціонування Національного агентства має усунути такий недолік.

У разі виявлення фактів несвоєчасного подання декларації, недекларування, недостовірних даних, наведених у декларації, Національне агентство має повідомити керівнику державного органу, де працює суб'єкт декларування, та спеціально уповноваженим суб'єктам у сфері протидії корупції. Водночас, згідно зі ст. 255 КУпАП та ст. 13 Закону України «Про запобігання корупції», члени Національного агентства наділені також правом самостійно складати протокол про адміністративні правопорушення та направляти його до суду.

У разі встановлення за результатами спеціальної перевірки факту розбіжностей у поданій автобіографії або декларації органом, який проводить таку перевірку стосовно особи, яка претендує на зайняття відповідної посади, їй, відповідно до п. 2 ч. 2 ст. 58 Закону України «Про запобігання корупції», надається можливість протягом п'яти робочих днів надати письмові пояснення або виправити таку розбіжність. Наведені помилки, з одного боку, можуть бути визнані згідно зі ст. 175-6 КУпАП «суттєвими», що може мати наслідком адміністративну відповідальність, а в другому – «несуттєвими», це дасть можливість уникнути такої відповідальності, що свідчить про корупційні ризики у галузевому законі.

Відповідальність за порушення вимог щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів передбачено ст. 172-7 КУпАП, що виявляється у бездіяльності особи, яка знала про наявність особистих інтересів чи обставин, що можуть призвести до невиконання чи неналежного виконання нею своїх посадових обов'язків, зобов'язана була повідомити про це свого керівника, але умисно цього не зробила.

Розділ V Закону України «Про запобігання корупції» передбачає наступні заходи щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів: 1) усунення

особи від виконання завдання, вчинення дій, прийняття рішення чи взяття участі у його прийнятті в умовах реального чи потенційного конфлікту інтересів; 2) застосування зовнішнього контролю за виконанням особою відповідного завдання, вчинення нею певних дій чи прийняття рішень; 3) обмеження доступу особи до певної інформації; 4) перегляду обсягу службових повноважень особи; 5) переведення особи на іншу посаду; 6) звільнення особи. Особи можуть самостійно вжити заходів щодо врегулювання конфлікту інтересів з наданням підтверджуючих документів.

Згідно зі ст. 172-8 КУпАП незаконне використання інформації, що стала відома особі у зв'язку з виконанням службових повноважень, – це вчинення протиправних (усупереч установленим нормативними актами) дій із розпорядження на власний розсуд (у своїх інтересах) відомостями. Спосіб, за яким інформація стала відома особі, може бути різним: робота з документами, відомості, одержані на нараді, консультація з колегами тощо. Важливо, щоб особа могла отримати таку інформацію у зв'язку з виконанням посадових обов'язків.

Необхідно зазначити, що у Законі України «Про інформацію»⁵ під інформацією розуміють будь-які відомості та/або дані, які можуть бути збережені на матеріальних носіях або відображені в електронному вигляді. Кожен має право на інформацію, що передбачає можливість вільного одержання, використання, поширення, зберігання та захисту інформації, необхідної для реалізації своїх прав, свобод і законних інтересів. Процедура одержання інформації, окрім зазначеного Закону, регулюється й іншими нормативними актами, зокрема: законами України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні»⁶, «Про доступ до публічної інформації»⁷, «Про захист прав споживачів»⁸. Той, хто збирає інформацію, має враховувати вимоги ч. 2 ст. 6 Закону України «Про інформацію», відповідно до якої право на інформацію може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку, з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, одержаної конфіденційно, або для підтримання авторитету і неупередженості правосуддя. Розголошення чи використання інформації, що становить державну таємницю, яка стала відома особі у зв'язку з виконанням нею службових повноважень, може мати наслідком кримінальну відповідальність. Доцільно звернути увагу, що обмеженню доступу підлягає інформація, а не документ. Якщо документ містить інформацію з обмеженим доступом, для ознайомлення надається інформація, доступ до якої необмежений (ч. 7 ст. 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації»).

Невжиття передбачених законом заходів посадовою чи службовою особою органу державної влади, місцевого самоврядування, юридичної особи, їх структурних підрозділів у разі виявлення корупційного правопорушення спричиняє адміністративну відповідальність за ст. 172-9 КУпАП. Закон зобов'язує посадових і службових осіб органів державної влади, місцевого самоврядування, юридичних осіб, їх структурних підрозділів у разі виявлення правопорушення, пов'язаного з корупцією, чи одержання інформації про вчинення

такого правопорушення працівниками відповідних органів державної влади, органів місцевого самоврядування, юридичних осіб, їх структурних підрозділів у межах своїх повноважень вживати заходів щодо припинення такого правопорушення та негайно письмово повідомляти про його вчинення спеціально уповноважений суб'єкт у сфері протидії корупції. Для того, щоб посадових (службових) осіб можна було притягнути до відповідальності за нежиття заходів щодо протидії корупції, слід встановити, що ці особи мають реальні владні повноваження щодо правопорушника, на них покладено завдання з протидії корупції, за своїми посадовими обов'язками вони мають активно реагувати на факти корупції, що їм такі факти стали відомі і вони могли вплинути на подальші дії підлеглого, але цього не зробили. Якщо ж таких повноважень відповідна посадова (службова) особа не мала, вона не може бути притягнена до відповідальності. Але в усіх випадках керівник зобов'язаний поінформувати про факт правопорушення уповноважені державою органи. При цьому у вказаній статті не передбачено відповідальність за нежиття профілактичних заходів для запобігання корупції в структурі, яку очолює ця особа.

Підсумовуючи викладене, зазначимо, що існують не лише проблеми практичного застосування статей розділу 13-А КУпАП, які потребують нагального вирішення. Найбільша проблема лежить у площині ефективності адміністративної відповідальності, і, як справедливо наголошує Д. М. Лук'янець⁹, не лише за правопорушення, пов'язані з корупцією. Статистичні дані про зростання кількості правопорушень, пов'язаних з корупцією, переконують у тому, що цілі адміністративної відповідальності, визначені статтями 1, 23 КУпАП, не досягаються. Встановлення санкціями статей 172-4–172-9 КУпАП штрафів навіть у розмірі 800 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, як і позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю строком на 1 рік чи конфіскації доходів, отриманих з порушенням законодавства – порівняно з тими грошовими коштами, які обертаються у сфері корупції – не утримують особу від повторного вчинення досліджуваних правопорушень. При цьому законодавцем доволі «несміливо» використовується позитивний досвід тих зарубіжних країн, яким вдалось побороти корупцію. Зокрема, заслуговує на увагу досвід Нідерландів, де за вчинення корупційних правопорушень винним особам взагалі забороняється працювати в державних органах із втратою усіх соціальних пільг, які надає державна служба. Варто було б запозичити і досвід ФРН, де державні службовці, які бажають суміщати державну службу з іншими видами діяльності, мають отримати для цього дозвіл вищої судової інстанції; ведеться, як і в Ізраїлі, реєстр корумпованих фірм, який унеможливує участь такої фірми у виконанні державного замовлення тощо¹⁰.

1. *Кодекс України* про адміністративні правопорушення [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/KD0005.html. 2. *Про запобігання корупції* : Закон України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>. 3. *Грабець І. Н.* Адміністративно- правові засади діяльності прокурора щодо протидії адміністративним правопорушенням, пов'язаним з корупцією в Україні : Автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук /

Грабець І. Н. К., 2015. – С. 12 **4.** *Про місцеве самоврядування* : Закон України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>. **5.** *Про інформацію* : Закон України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>. **6.** *Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні* : Закон України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2782-12>. **7.** *Про доступ до публічної інформації* : Закон України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>. **8.** *Про захист прав споживачів* : Закон України [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1023-12>. **9.** *Лук'янець Д. М. Проблеми застосування адміністративних стягнень (санкцій) в Україні. / Лук'янець Д. М. // Адміністративно-правове забезпечення прав людини органами публічної адміністрації в Україні : зб.наук.праць. / за заг ред. д.ю.н., проф.,член-кор. НАПрН України О. Ф. Андрійко. – К. : ІДП НАНУ, 2015.- С. 34.* **10.** *Чемерис І. В. Зарубіжний досвід протидії корупції в системі державного управління / Чемерис І. В. // Стратегічні пріоритети. – 2009. – № 3. – С. 114.*

Kysil L. E. Some issues of administrative responsibility for offenses, related to corruption.

Administrative responsibility for administrative offenses, related to corruption, is defined in Articles 172-4-172-9 of the Code of Ukraine on Administrative Offences, and is one of the elements of the mechanism against corruption in Ukraine.

The sets of all elements of offenses related to corruption are analyzed, special attention is drawn to impossibility of realization of majority of demands of Law of Ukraine “On Prevention of Corruption” due to the fact that National Agency for Prevention of Corruption is only on the stage of development and can't execute its functions yet. The existence of practical problems in clarifying the normative regulation of offices, obtaining of which by particular person allows to recognize them as subject of administrative offenses, related to corruption, and absence of effective monitoring system of data reliability, contained in the declarations of property, income, expenses and financial liabilities of aforementioned persons are proved.

But the biggest problem, from the author's point of view, is the effectiveness of administrative responsibility, and not only for offenses related to corruption. Statistical data on the increase in the number of offenses related to corruption, proves that the purposes of administrative responsibility defined by the Code of Ukraine on Administrative Offences, are not achieved. Prescription of such administrative penalties as fines, even in the amount of 800 non-taxable incomes of citizens, disqualification to hold certain positions or to practice certain professions for 1 year, confiscation of illegal proceeds for administrative offenses, in comparison with funds traded on corruption, don't prevent person from repeated commitment of offenses investigated.

However legislator is rather “shy” in usage of the positive experience of other countries that have managed to fight corruption. Therefore author offers to borrow experience of Netherlands, where person who is guilty in corruption offence are generally forbidden to work in governmental bodies with the loss of all social benefits provided by the public service. It's worth paying attention to the experience of Germany, where public officials who wish to combine public service with other activities, should receive this permission from the highest court; there is a register of corrupt firms, the same as in Israel, which rules out the participation of such firms in public procurement.

Key words: *administrative offenses related to corruption; administrative responsibility; effectiveness of administrative responsibility.*